

ZALÁN TIBOR

## Éhség

(KÉT BAKA-MOTÍVUMRA,  
KNUT HAMSUN LEGENDÁS KÖNYVÉNEK CÍMÉT KÖLCSÖNVÉVE...)

Hiába vágjuk a holdfényt  
hagymakarikákra:  
nem nyomja el a rothadásszagot.  
*(A századvég költőjéhez)*

S az eszme? Egérfogóban szalonna.  
*(Farkasok órája)*

A csapdák ki vannak rakva Ne  
hívjuk őket így Legyenek csak  
egérfogók És bennük avas  
szalonna-csíkok Az egerek  
mi leszünk Óvatosan járjuk  
körül a szánalmas eleség  
et Ha zabálni kezdenénk a  
vas rácsapódik a nyakunkra  
De nem halunk meg Az túlságos

an méltóságos volna Az eg  
érfogókba rakott szalonna  
romlott Tudjuk de egyre nő az  
éhség bennünk Az éhezés szé  
düléssel kezdődik Követi  
a düh Azt meg az apátia  
Gyülekezünk az egérfogók  
körül és kifogy a szánkából a  
nyál Egymásra várunk Egymásra

uszít bennünket a reményte  
lenség Nézzünk egymásra sötét  
en Ellenségesen Pedig csak  
éhesek vagyunk S ha ennénk is  
ennyiünknek a néhány csík rom

lott szalonna úgysem lenne már  
elég Engedj közel a lelked  
hez suddogja valaki De ki  
nevetik Az örökké zárt ab

lakokon keresztül beárad  
a bűz De lehet hogy a saját  
bűzünket érezzük Ahogy rot  
hadunk a kirakott egérfog  
ók romlott szalonnája körül  
Ki éheztet ki bennünket Ki  
nevet a hold arca mögül ki  
hajolva Valaki a holdfényt  
karikára vágja Köhög és

hány Nincs szájalom bennünk Az em  
pátiát elnyomja a lelkünk  
et is elrohasztó éhség Él  
hetnének ezek nélkül a cafat  
szalonnák nélkül is De már meg  
szoktuk az ízet Amikor még  
nem romlottat raktak elénk Meg  
lehet régen is egérfogók  
tüskéjére tűzve S meglehet

minden zabáláskor levágták  
a fejünk Csak nem vettük észre  
Mert nem volt fontos mi van fej  
ünkkel Csak hogy mi van a fejünk  
ben És még nem féltettük a nyak  
unkat A holdfényt hagymakarik  
ákra aki még érzékeny a  
rothadás szagára Amúgy meg  
lehet szokni Ha belőlünk jön

különösen könnyed ez a szenv  
edés Kerülgetjük a szalon  
nát az egérfogóknál És tánc  
ra perdülünk kínunkban néha  
S a gyűlöletünk egymással szem  
ben egyre nő Hiába hogy nem

eszik senki A másik éhség  
ét irigyeljük el A másik  
éhezése mi elundorít

S az egérfogókban felnevet  
a romlott szalonnacsík Aki  
tud még emlékezni dagadó  
pofával űrli a semmit Mert  
az emlékezetnek nincsen any  
nyi anyaga mit enni lehet  
A reménytelenség zabálja  
fel egyenként a gyermekeit  
Mind kevesebben vagyunk a mind

több egérfogó és a mind több  
romlott szalonna körül Akár  
meg is egyezhetnénk döglődés  
közben Legalább hogy ki első  
nek a fejét A rothadás-szag  
egyre elviselhetlenebb  
Mozdulnánk de képtelenek vagy  
unk rá Éhségtől részegen tán  
torgunk Tudjuk egymást faljuk föl